

то е земна страсть, съставена отъ низски навници, отъ доли наклонности, но чувството за което азъ говорѣхъ, гледа отъ звѣздитѣ (а), произхожда отъ таинственото, неизреченно онуй изступление, което ни обладава кога тѣ съзрѣваме: то пламти, но очисти, то е маслото на алебастрната лампа, която като распъсва амброзія, блѣсти само между най чистото вещество. Не, чувството на Арбака къмъ Юна не е нито любовъ нито приятелство. Не са мъчи да му намѣришъ име, земята нема име за него; защо да го унижаваме съ земны прилагателни, чрезъ свѣтски обидности?

Арбакъ, който до сега стѣпка по стѣпка измѣряше полето по което щѣше да мине, никога не бѣше направялъ таквази отчаянна стѣпка; той знаеше да употребява езикъ, който, на днешната епоха на престорения платонизмъ, тосъ частъ бѣлъ бы понятенъ на нашитѣ хубавици, но тогасъ са считаеше за таинствененъ и за необикновенъ. Този езикъ, неприспособимъ никакъ на една опредѣлена мисль, даваше на говорящия улеснение или да слѣдува напредъ или да са стѣгна назадъ неосъетено, споредъ колкото го насърчаше надѣждата или го обезсърчаше страхътъ. Юна трепераше безъ да съзнава причината; покривалото което затуляше лицето ѝ потуляше съвременно израженіето на ужаса ѝ, инакъ, ако египтянинътъ я разумѣеше, той щѣше да осѣти унижение и ярость. Наистина младата мома до сега не бѣше осѣтила отвѣрщение къмъ него, колкото тосъ пѣтъ, армоническиятъ толь на гласа на Арбака, който покрито цѣтаеше нечисти намѣренія, звѣтѣше на ушитѣ ѝ като единъ неприятенъ диссонансъ; като носеше на душата си запечатанъ Главкова образъ, тя са гнусеше отъ любовни думы произнасяны отъ чѣто да были други уста, и трепераше съвсѣмъ че не познаваше че въ гърдитѣ на Арбака кипѣше друга страсть попламена отъ покрития му платонизмъ. Втрваше ти невницата, че египтянинътъ говори за нравственна любовь, за непорочна симпатія, но мигарь сърцето ѝ не осѣщаше къмъ Главка таквази любовь, таквази симпатія? Кой по можане да проникне въ скръшноститѣ на сърце пренесѣдено отъ сѣждѣ отъ въспоминанія за Главка?

Заради туй като желаяше да са мѣни приказската тя отговори съ толь студенъ и равнодушенъ.

— Какъвто и да бы бѣлъ оизи кой са удостоенъ съ приятелството на Арбака, не трѣба да са почуди ако неговата мъдрость избразява прилелското чувство съ сѣвсѣмъ нему свойственны цѣтове,

(а) Платонъ.